

Victorum aut Mortis

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

++Pane, jsme pod silným tlakem nepřítele. Máme několik ztrát.++

++Připravte se k odchodu, za třicet sekund jsem u vás. Položte melta-nálož.++

++Rozumím. Valerius konec.++

++Von Strömberg konec.++

Temnou chodbou se hnál muž třímající v ruce mohutné bojové kladivo, vzduchem za ním vlál jeho rudý pláš. Běžel rychle, nohy se mu zvedaly a klesaly zpět na podlahu v nelidském tempu. Ohlušující detonaci nechal daleko za sebou, hrominí a tlaková vlna, které se prohaly kolem, s ním ani nehuly. Stín ubíhajících kolem si nevšímal, stejně tak nerovností cesty před sebou, ozážené dvojicí svítelných kuželů z jeho brýlí. Běžel, tilo upravené inkvizitními technoknižními poslouchalo jako stroj, a v mozku mu tepala myšlenka na blízkou budoucnost.

Dostal se k ohybu chodby a dotěi tlumené zvuky boje se zesílily s naléhavostí jakou dokáže vykouzlit jen nesplnitá povinnost. Štikot bolterů, nelidský řev nepřátel, válečný pokřik marióáků.

Dobíhl za roh a před oěima se mu objevil pohled na známé křižení cest, tentokrát zachycené jakoby ve snech šílených psykerů, kterým zkolaboval mozek.

Temnota vše objímala svou pevnou náruč a nestálé světlo odhozených svítlic a záblesků zbraní vykreslovalo na bojišti podivnou hru stínů. Na prchavé momenty se z ní vylupovaly nejasné kontury templáorské hradby z vlastních til, kterou neochvějně čelili masám vyjících démonů. Jejich zbraní šlehaly do ústí chodeb a vybíraly si mezi bestii krutou daň. Občas se ale některé z nich povedlo stínou z živého ohně doskakat až marióákům a pak se smrt přenesla i do řad Císařových virných. Na první pohled se to nestávalo moc často. Templáři jsou tvrdí bojovníci...

Inkvizitor probíhl křižovatkou a neohlédl se ani na jednu stranu. Ani nemusel. Marióáci se okamžitě začali řadit do chodby za ním a kosili všechno, co se pokusilo je následovat.

Zvolnil aby ho zbytek oddílu mohl dohnat. Otočil se a opřen o kladivo pozoroval ustupující marióáky. Poslední odcházel Lothar a jeho meč se v odlescích světla zbísile míhal kolem něj a čítil chodbu od nečistoty, která se na něj vrhala. Pak, v odpověď na zmáčknutí odpalovače, se tunelem ozvala mohutná detonace a kolem se prohala vlna horkého vzduchu spolu s kamením a prachem. Marióáci za mohutného řevu vyrazili vpřed a bleskově dobili zbytek nepřátel v chodbě.

Vrátili se k inkvizitorovi a mlčky se kolem něj shromáždili. Pořád tiše stál opřen o své kladivo a pozorně sledoval boj, který se před ním právě odehrál. Oči mu jiskřily a na tváři měl neproniknutelný výraz. Skoro se dalo říct, že se dobře baví. Pak se prudce narovnal a nadhodil si kladivo do pohodlnější pozice.

„Synové Císaře ! Právě jste dokončili jeden z mnoha úkolů na své cestě ke spasení. Ale vaše služba na této planetě ještě není u konce ! V tuto chvíli nad námi vaši bratři svádí lýtý boj s největším nepřítelem Impéria. Bojují se zaprodanci Chaosu. Budeme tedy jen tak stát a čekat co se stane?“

„NE !!!“ odpovědilo mu mnohohlasé zařvání.

„Pak tedy pospíšme. Čeká nás bitva, kterou musíme vybojovat !“

Bez dalšího otálení se otočil a rozbíhl chodbou, pláš mu přitom zavířil kolem tila. Zbytek oddílu vyrazil za ním.

Čítli se chodbou jako ztělesnitá zuřivost a nad hlavami se s neúprosnou naléhavostí zesilovaly zvuky bojové vřavy. Temné dunění a nezřetelný rachot je nutil do stále rychlejšího spichu, nebo cítil jen jediný strach – strach ze selhání. Osm stínů

smrti bez hlesu biželo a ani jeden z nich nejevil sebemenší známku únavy. Dusot jejich nohou na nyní již suché podlaže se rozléhal prostorami kolem a vracel se ozvinou do míst, odkud pøišel. Našel ho však v tu dobu už prázdné.

Náhle se dostali do prostorné jeskyni vzniklé sesuvem pùdy. Mnoho metrù nad nimi se tyèila narudlá obloha potažená šedým oblakem smogu a dýmu a doléhal k nim strašlivý rachot masakru, který se nahøøe odehrával.

Na vteøinu se zastavili. Von Strömberg se otoèil dozadu za sebe a pozvedl své kladivo:

„Vpøed, Vyvolení lidstva! Vpøed a bojujte jako by to mìlo být naposledy! Buíte tvrdí! Buíte nelítostní ! Victorum aut mortis ! Za Císaøe !“

Mariòáci zuøivì zaøvali, vrhli se na hromadu trosek a zaèali spìšni šplhat nahoru. Von Strömberg se na chvilku zastavil a zkontroloval svùj zápisní lokátor, na kterém pravidelnì pulzoval zelený bod. Pak se vydal stejnou cestou.

Dostat se nahoru jim trvalo krátce – svaly posílené genovými mutacemi a implantáty nesly své majitele bez sebemenšího zaváhání.

Na úrovni povrchu planety se jim naskytl pøekvapivý pohled. Proláklina ústila v mohutné hromadi trosek vytváøejících kolem nich nepøehledné bludišti. Rachot støelby se ozýval všude kolem, stejnì tak jako nepøíøetný øev odkazující na poskvrněnì mariòáky, kteøí kolem jejich úkrytu obèas probíhli. V dálce bylo zøetelnì slyšet pravidelnou støelbu z pulzních pušek.

Von Strömberg malou chvilku poèkal dokud si nebyl naprosto jist, že v nejbližších momentech nikdo kolem nepùjde a pak vyrazil mrštnì vpøed. Mariòáci ho okamžitì následovali a v bìhu nabíjeli své zbranì. Lov zaèal.

Rychle se proplétali bludištím sutin, v hluku bitvy tišší jako smrt, vedeni neomylnou inkvizitorovou intuicí. Bihem několika minut se dostali hluboko do obranného postavení sil Chaosu a skryli se za jednou z mnoha pobožených stìn. Kolem nich probíhlo několik padlých mariòákù a zmizelo za ohybem cesty.

Von Strömberg krátce kývnul na zbytek oddílu a se zbraní v ruce se vrhnul za roh. Ostatní ho bleskovì následovali. Dostali se do zbytkù místnosti, která døíve mohla sloužit jako pøijímací hala nikterého z bývalých miš•anských domù. Tei byla plná znetvoøených kreací na lidský život, z vitší èásti tvoøených pokøivenými servitory. Kromì nich se tu ale nacházel ještì...

„Palte dle libosti ! Ten psyker je mùj !!“ zaøval von Strömberg, odhodil bolter a s kladivem se vrhl na zkroucenou postavu, stojící uprostøed místnosti, obklopená několika mohutnými postavami zakutými do pancíøe prolezlého hnisem a nechutnými boláky.

Kouzelníkova suita zaøvala jako jeden muž a vrhla se vpøed aby se setkala s blížící se hrozbou. Mariòáci jim zaryèeli v odpověi a místností otøásla vlna strašlivého rachotu, když se obì strany srazily v boji na život na smrt, dávajíc pøitom průchod své šílené a všespalující nenávisti. Staré kòivdy, hluboce zasunuté do mozku pøi genových manipulacích na stranì jedné a bezbøehá chu• znièit vše zdravé a živé na stranì druhé se støetly v øeži, ze které mohli vyjít vítzni jen jedni.

Von Strömberg nevšimavì probíhl kolem bojujících a zamìøil se na nepøátelského kouzelníka. Ani na okamžik se nenechal zmást jeho nemotorným vzhledem. Zvolnil a obezøetnì se pøibližoval ke svému cíli, mysl mìl pøitom naprosto èistou.

Náhle prudce odskoèil do strany a kolem nì proletìla koule pulzujícího slizu, která syèela a vydávala odporný zápach. Pozvedl své kladivo a vrhnul se vpøed, nevidìl tak už, jak kouzelníkova støela zasáhla jednoho ze servitorù a bìhem sekundy ho rozleptala.

Inkvizitor se dvìma mohutnými skoky dostal k psykerovi a kladivem mu zasadil strašlivou ránu. Kouzelník sebou ale pøekvapivì rychle hodil na stranu a dopadl na všechny ètyøi o několik metrù dál. Ještì ve vzduchu se zaèal mìnìt.

Tilo se mu zkroutilo a smrsklo aby vzápìtì explodovalo do monstróznì šíøe, ohazujíc pøitom své okolí nechutnými cákanci smrdutého hnisu, který se vyvalil ven zhnisanými vøedy, které na zminìném tile støídavì pukaly a zavíraly se.

Vic, nyní strašlivá zrùda, cenící zuby dlouhé jako a ostré dýky ze sebe shodila zbytky pláštì, který na sobì ještì pøed prominou mìla a rozevøela tlamu v odporné variaci na smích. Pak se rychle natáhla a ze stíny za sebou lehkým pohybem vytrhla obrovskou dvoubøitou rotosekeru. Zatímco se její ostøí pomalu rozjeèely ve vibrujícím tanci smrti, pootevøel démon své pysky v úšklebku a pevnì se rozkroèil v oèekávání útoku.

Von Strömberg byl v tu dobu už v pohybu a s nelidským zaøváním se na svého protivníka øítil, napøahujíc pøitom své kladivo daleko nad sebe. Koutkem oka pozoroval vyrovnanost situace na bojišti za nimi ale pak už dopadl tìsnì vedle Nurgleho zplozence a jeho kladivo dopadlo.

Vzduch zhoustl námahou prýstící z usilovného snažení obou bojovníků. Úder stědal úder, země sténala pod ranami, které jí oba zasazovali a otřásala se pod jejich mohutnými kroky. Nelidskou rychlostí se kolem nich míhali jejich zbraně, rychlost ostatních bojujících se proti té jejich zdála smíšnou. Po chvíli se kůže démona na několika místech protrhla a začala okamžitě hnisat, to když se inkvizitorovi povedlo svého protivníka na chvíli vyvést z rovnováhy. Podobně na tom byl i von Strömberg, jeho pancíř pod úspíšnými ranami jeho protivníka na několika místech praskl a jen díky důvìijšímu požehnání se kvůli nákaze, kterou sekera přenášela, nerozpadl.

Náhle se inkvizitor nečekání od svého soupeře odpoutal a prudkým pohybem se dostal z jeho dosahu. Během mrknutí oka se dostal do transu a kolem hlavy se mu rozzářila bílá aureola. Démon strašlivě zařval a skočil vpřed aby zabránil v dokončení kouzla ale bylo pozdě. Von Strömberg otevřel oči a z nich mu vytryskl paprsek bílého světla, který se zabodil do démonovy hrudi. Ten zakolísal a sekera mu přitom klesla k zemi. Von Strömberg na nic nečekal a v dalším okamžiku byl u zraněného soupeře.

Éas se pro přihlížející náhle zpomalil. Kladivo v mužovi rukou začalo jasně a neskutečně pomalu se přibližovalo ke svému cíli. Démon otevřel oči a pokusil se zvednout ruce na svou obranu, pysky se mu rozevřely k poslednímu výkřiku. Skutečnost kolem nich najednou zrychlila jako splašený vůz a inkvizitorova zbraň se zabodila do kouzelníkovy hlavy. Vteřina, kdy se tak stalo, se prodloužila na celou věčnost.

Pak se ozvala mohutná rána, démonova hlava explodovala v rudozeleném oblaku krve a hnisu a zářící zbraň se objevila na druhé straně, jako by žádné překážky v cestě nikdy nebylo...

Jakmile vbíhli do místnosti plné nepřátel, vypálil Valerius krátkou ale o to intenzivnější dávku ze svého bolteru na nejbližšího nepřítele a pak trhnutím tasil svůj rotomeč. Jeho ozubená čelist se probudila k životu a se zavytím se zakousla do těla zakutého v neistém keramitu, které předtím pokropil dávkou z bolteru. Morový mariáš zavrával a z rány, která mu odřala ruku, se na zem snesla mohutná sprška náerné krve. Raněný nepřítel strašlivě zařval a ohnal se po Valeriovi svou zbývající rukou navlečenou do mohutné energo-rukavice. Ultramariáš mrštně uhnul a rána mířená mu na hlavu vyryla do země menší kráter. Prudce se ohnal rotomečem a srazil chaosákovi hlavu.

Vedle něj vítězoslavně zařval Lothar, když svým obouručením mečem roztrhl dalšímu z protivníků hrudi a nechal ho cákat své tělesné tekutiny na všechny strany. Pak se prudce zatočil kolem své osy a dalšímu zplazenci, tentokrát to by jen servitor ozbrojený kopím, usekl mocnou ranou hlavu.

„Za Imperátora ! Za Macragge !“

„Bez lítosti ! Bez soucitu ! Beze strachu !“

Jejich bojový pokřik se slil v jeden a oba vyrazili vpřed aby pobili co nejvíc nepřátel Impéria. Nemuseli se na sebe dívat ani mluvit a přesto mezi nimi vzniklo zvláštní pouto, které jim říkalo co přesně ten druhý v příštím okamžiku udělá. Ač byli oba z rozdílných kapitol, viděli jedno. Jsou synové Císaře.

Vedle nich náhle padl na zem jeden ze zbývajících Templářů, strašlivá rána v hrudi mu okamžitě začala hnisat a jeho tělo se rychlostí myšlenky začalo rozkládat a vytékat na kamenitou podlahu. Oba muži hněvivě vykřikl a společně se vrhli na olbřímí postavu, která v ruce svírala válečnou sekera obalenou směsí nazelenalého hleu a krve mrtvého Templáře.

Morový mariáš zuřivě zařval a plochým obloukem se po nich ohnal svojí zbraní. Valerius uskočil a svým rotomečem srazil sekera stranou. Lothar se k nepříteli bleskově přitočil a zarazil mu svůj meč do břicha, rychlým pohybem ho v ráni otočil a trhнул s ním směrem k mariášovi hlavě. Do obličeje mu vybuchl protivníkům hrudník.

Boj skončil tak rychle jak začal. V dohledu nezbyl ani jeden nepřítel. Podlaha i zbytky stěn byly pokryty souvislou vrstvou tělních tekutin a zbytky orgánů, které se po nich rozprskly. Naživu kromě nich zůstal už jen jeden Templář a von Strömberg, který se vyěerpaní opíral o jednu haldu trosek. Lothar i Valerius se k nim společně rozeběhli. Inkvizitor byl v obličeji smrtelně bledý a křečovitě svíral svoje kladivo.

Na jejich nímou otázku zamítavě mávl rukou a namáhavě se postavil, opírajíc se přitom o svou zbraň.

„Okamžitě odcházíme. Zůstat zde by znamenalo jistou sebevraždu,“ zachrčel šeptem a ztížka se rozbíhl. Ostatní ho rychle následovali.

Boj netrval ani pět minut ale von Strömberg vypadal jako po celodenní bitvě. Namáhavě doklopýtal do stínu jedné ze zhroutených zdí a posunkem ruky je k sobě přivolal. O okamžik později kolem jejich úkrytu probíhla patrola nepřátelských mariášů.

„Jdeme,“ sykl skrz sevøené rty von Strömberg a znovu vyrazil na cestu. Zatímco se zbývající Templáø a Lothar postavili po inkvizitorovi boku, Valerius kryl všem záda.

Snažili se postupovat jak nejrychleji to šlo, kupodivu ale von Strömberg nebyl tím, kdo celý postup brzdil. Zatímco inkvizitor, jak se zdálo, s každým krokem sbíral síly, tak bojovník, který, kromi Lothara, jako jediný přežil zkázu celého oddílu, začal klopýtat a skrz masku se mu draly chrèivé zvuky.

Najednou se už neudržel na nohou, tížce dopadl na kolena a zády se opøel o hromadu sutin.

Lothar a von Strömberg se k nìmu bleskovì sklonili, Valerius mezitím zaujal pozici, ze které mohl ostøelovat oba konce cesty, kterou pøišli.

„Co se mu stalo ? Ještì pøed chvílí byl úplnì v pořádku !“ obrátil se Lothar s výhrůzkou v hlase na inkvizitora. Ten jen potřásl hlavou:

„Ne všechny rány způsobené Chaosem se projeví okamžitì.“ Opatrnì nadzvedl umírajícímu Templáøi ruku a ukázal na malou ránu v bojovníkovi brnìní – z rány vytékal hustý hnìlobný hlen, který ostøe páchl.

Valerius náhle ostøe zasykl a odjistil zbraø. Ruinami se rychle blížila skupina nepøátel.

„Dál s námi nemùže, zemøeli bychom tu všichni.“

„Tady ho nenechám ! Je to můj kapitulní bratr, u Císaøe !“ Lotharova tváø zlostì získala stejný odstín jaký mly jeho vlasy.

„Smrt je vysvobození...“ Von Strömbergovi se v oblèejì nepohnul ani sval.

Lothar se na inkvizitora otøe podíval a pak pozvedl svùj meò. Ležící Templáø si s vypitím všech sil sundal pøilbu a poskytl jim tak pohled na svùj oblèej bílý jako stìna. Von Strömberg se odvrátil a pøipojil se k Valeriovi. Ani jeden z nich nepromluvil slova.

Šampion opøel svùj meò o hrudník ležícího a zadíval se mu do oèí. Umírající se pokusil o úsmìv, pøitom mu popraskala kùže kolem úst.

„Sejdeme se u Císaøe.“ Lotharova slova zanikla v rachotu palby jeho spoleèníkù. Èepel projela brnìním jako nùž máslem.

Opit bìželi, ozvìnu jejich krokù pøehlušil hluk pøibližující se bitvy. Záhy narazili na množství zrádcovských mariòákù, kteøí se hrnìli oběma smìry. Bleskovì se zbavili tich nejbližších a kolem zbytku se prosmýkli tak rychle jak to jen šlo. Probíhli nikolik dalšími zborcenými místnostmi a dostali se na místo, kam míøili.

Pøímo pøed nimi se otevøel pohled na první linii obrany Nurgleho mariòákù.

„Victorum aut mortis !“

Vbíhli mezi nì jako smrš• a rozdávali rány jako smyslù zbavení, nehledíc nalevo ani napravo. Bojové šílenství je naprosto pohltilo a oni se mu zcela oddali, lokajíc plnými doušky jeho rozkoš. Trvalo to malý okamžik a úsek fronty, kam se dostali, byl alespoò na chvilku prostý nákazy Chaosu.

Pohled na bojišti jim ukázal bezútišnost místa, které bylo ještì pomìrnì nedávno vzkvétajícím místem. Hrdé kruhové námìstí se zmìnilo v pláò plnou trosek a mrtvol, obklopené zborcenými budovami, zpoza kterých byla neustále vedena palba. Ve smrtelném zápase se mezi liniemi setkaly bojové stroje obou stran a pokoušely se vykousnout v nepøátelské obranì co nejvíce volného prostoru døíve než samy vybuchly v ohromných ohnivých kvìtech zkázy.

Chvilky klidu, kterou trojice bojovníkù vybojovala, velitelé na druhé stranì beze zbytku využili. Ohromné pìchotní transportéry Tau v rychlosti pøekonaly prostor nikoho, tvrdé pancèøování snadno odolalo projektilùm z pìchotních zbraní. Ty tížké ležely v prachu pøed Valeriem.

Mohutné antigravitaèní motory zahuèely tisnì u nich a transportní vznášedlo smykem pøistálo na opuštìném bojovém postavení. Pancèøované dveøe se se sykutím otevøely, obrnìní Ohniví váleèníci bleskurychle vyskákali ven a začali zajiš•ovat prostor kolem sebe. Nikolik salv z tanku, který se pøehnal nad nimi, vyèistil prostor kolem dokola a vlna drobných postav v krémovém brnìní se vevalila do bokù bránících se padlých mariòákù.

Gardisty, který pøibíhl s invazními jednotkami, si skoro nikdo nevšiml. Se svojí las-puškou se nemohl rovnat palebné síle pulzních zbraní svých doèasných spojencù a tak se na místo dostal až po hlavním útoky, když už se boj pøesunul jinam. Náhle se mu do zorného pole dostaly známé postavy, obì zakuté v imperiální brnìní, jedna v rudém inkvizitèním plášti. Mírnì udiven se k nim vydal, nedokázal si pøedstavit, že je ještě nikdy uvidí živé.

Opatrnì se k nim blížil ale na postavách se mu nic nezdálo. Inkvizitor stál v odmítavém postoji opodál a ultramariòák na nìco, nebo nikoho, míøil svou zbraní. Pak došel ještě kousek dál a zpoza rohu se mu celá scèna vyloupila v ohromujícím pøekvapení. Skoro až zalapal po dechu.

Ultramariòák míøil na èernì odíného Templáøe, který svou mohutnou paží svíral pod krkem jednoho z Tau a druhou mával obìímím meèem zajatému kolem hlavy.

„Pus• ho !“

„Je to cizák, u Císaøe! Proti takovýmhle jsme se zavázali bojovat!“

„Øekl jsem pus• ho. Pokud budu muset, tak ti zastøelím !“ Valeriùv hlas byl pevný a svoji výhrùžku myslel smrtelnì vážnì.

„To bys neudílal. Oba jsme synové Císaøe. Oba sloužíme Impériu a nepaktujeme se s kacíøi.“

Tau v jeho sevøení jen bezmocnì chrèel, templáøova ruka mu dávala jen minimum prostoru k dýchání.

„Oni nejsou kacíøi. Oni proti herezi bojují jako my! Pane, vždy• jste u toho byl taky, nebo ne ?“ obrátil se s otázkou na inkvizitora.

Von Strömberg odvrátil hlavu a neøekl nic.

„Cha! Øíkal jsem ti, že Inkvizice nebude podporovat takové odporné mezidruhové køížení!“ Skoro si odplivl.

Meè se nebezpeènì pøiblížil k hlavì rukojmího.

Ruka s bolterem se ani nezatøásla.

Gardista na místì ztuhl a výmìnu názorù poslouchal jakoby mimo sebe. Nedokázal tomu uvìøit. Pak se rozhodl a strhl si pušku z ramene.

„Pus• ho !“ zaøval na templáøe a namíøil na nìj. Ten se nevíøicnì podíval co se vedle nìj dìje a pak se mu oblièej zkroutil do cynického šklebu.

„Další zrádce Císaøe ? Uvidíme co udíláte s tímhle...“ dodal výhrùžnì a jediným pohybem podòzil váleèníkovi Tau krk. Krev neurèité barvy vytryskla vysokým obloukem a pocákala šklebícího se Lothara od hlavy k patì. Tau s nevíøícím výrazem klesl k zemi, vyèítavý pohled upøený na von Strömberga. Ten mu pohled obrátil bez sebemenší stopy emoce ve tváøi.

Gardista otevøel ústa ve výkøiku vzteku a hrùzy.

Valerius se ani nepohnul.

Lotharovi explodovala hlava.

Stáli v pancèøované místnosti Hnivu Imperátorova a skrz tvrzené sklo prùzoru se dívali na planetu pod sebou. Na orbitì kolem nich se daly tušit obrysy mnoha dalších lodí, vèetnì elegantních tvarù flotily Tau, která nabírala kurz pryè z této prokleté sluneèní soustavy.

I z výšky, kde byli, se mohlo vypozerovat zbytky lítých bojù dole na povrchu Tyrosu Prime.

Valeriovi se ve tváøi nepohnul sval, od doby, kdy zemøel jeho zvláštní pøítel rukou templáøského Šampiona, nepromluvil ani slova. Gardista se lehce opíral o stínu a myslel na vytrpíné hrùzy. Co si myslel von Strömberg nikoho ani nenapadlo hádat.

Pak do místnosti napochodoval oddíl inkvizitèní pìchoty a seòadil se podél stíny. Jejich dùstojník zasalutoval von Strömbergovi a nìco mu potichu øekl. Inkvizitor jen lehce pokýval hlavou.

Vojáci rychle obklopili oba muže a pak, bez jediného rozkazu, na nì namíøili své zbranì. Mariòák tiše zvedl sklopenou hlavu a v jeho pohledu se zablesklo. Gardista se vydišeni otoèil na inkvizitora.

„Co to má znamenat ?? Za co ??“

Von Strömberg se na ni zadíval jakýmsi zasmušilým pohledem, který u něj ještě neznali, hlavu vtaženou mezi ramena jakoby na bedrech nesl něco strašlivě tíživého.

„Blahopřejí vám pánové. Dole pod námi právě Garda ve spojení s Vesmírnými marióáky likviduje poslední zbytky odporu Stráže smrti, proti které jsme poslední měsíc bojovali.“

„No a co ? Kvůli tomu nás necháte zastřelit ?“ Vojákovy obavy pomalu přerůstaly ve vztek. Nevidomky svíral ruce v pěst.

„Bohužel jste byli oba dva příliš dlouho pod vlivem Chaosu, který zamožil tuto planetu. Nemůžeme si dovolit vás nechat žít, riziko je příliš velké. Je mi to líto.“ Otočil se a odcházel pryč.

„Ty inkvizitní sviní! Po tom všem co jsme kvůli tobě prožili nás necháš chycit ? A je ti to líto ??“ Gardista se přestal ovládat a šel na odcházející postavu jako smyslů zbavený. Shodou okolností se přitom postavil do skoro předpisového pozoru, který se mu nikdy předtím nepovedl. Jindy by mu to přišlo vtipné...

„Tohle je tedy pravá tvář inkvizice ? Použít a zahodit ? A já myslel, že všichni sloužíme jednomu cíli...“ Marióákovi se v jeho slovech skrývalo cosi jako pobavení. V pohledu, kterým probídl von Strömbergova záda, ale humor rozhodně nebyl.

Inkvizitor se pomalu narovnal a pak, stále ještě otočen zády k nim, tiše promluvil, v hlase nečetelný podtón:

„Pokud vás to utiší, tak celý systém byl vsazen do klatby a planeta sama uzavřena do karantény. To znamená,“ dodal a otočil se k nim čelem, „že exekuci se podrobí veškeré invazní síly na povrchu planety.“ Jeho pohled byl tvrdý jako kus skály a ozeal vzduch kolem sebe, přesně tak jako ve chvíli, kdy se s ním poprvé setkali.

„Jedinou výjimku vytvoří Vesmírní marióáci. Ti budou podrobeni výplachu mozku.“

Valerius temně zavrčel a v návalu zlosti bezdůky vycenil zuby. Vypadalo to, že se každou chvíli na postavu inkvizitora bezmyšlenkovitě vrhne a holýma rukama pobije všechny, kdo se mu postaví do cesty...ale nakonec z něj všechny hněv naráz vyprchal a nechal se odvést pryč. Nespoutaný a bez známky násilí. Pak vrhl na von Strömberga svůj poslední zuřivý pohled a najednou byl pryč.

„Proč..?“

„Nákaza Chaosem byla příliš silná. Pokusil jsem se ji zlikvidovat ještě dříve než se mohla projevit v plné síle ale... bohužel jsem selhal. Budiž vám, vojáku, útechou, že vám i vaší rodině budou poskytnuty veškeré počty jako byste padl v boji. Nic víc pro vás v tuto chvíli nemůžu udělat. Je mi to líto.“

Poslední výměna pohledů a v místnosti odumřela ozvěna inkvizitorových kroků. Voják osaměl, hledíc do hlavní desítky nabitých zbraní.

Zvedl zrak a zadíval se na znak imperiálního orla nad veřejnými vzduchotisnými dveřmi.

„Připravit !“

Pokusil se pomodlit k Císaři. Nešlo to. Císař ho zradil.

„Namířit !“

Zavěsel oči. Žádný Císař není.

„Pal !“